

Hồi thứ 32

Bạch diện thơ sinh phùng Thiết Hớn Hong nhan nữ tử ngộ Kim cương

Khi Lâm, Lý hai người nghe lời Trần Phụng Hiếu khuyên giải bỏ việc oán thù, thì mới biết xưa nay bất kỳ là người lành người dữ thấy đều trọng người hiếu tử, dầu cho trời đất quỷ thần, cùng vua quan dân giả, cũng đều kính trọng người có hiếu, cho nên ở đời phải trọng hai chữ trung hiếu thì hay hơn muôn việc.

Nói về Thiên tử với Nhật Thanh khi đi đến Tô châu, tới một cái chợ kia rất nên đông đảo, vui vẻ dị thường.

Nguyên vì chợ ấy gần biển, mười phần hưng vượng, những thuyền buôn tới lui như kiến, đâu đâu cũng tụ lại chợ ấy mà buôn bán, trên bờ xe ngựa rần rần, phố xá hơn mấy ngàn căn, toà ngang dãy dọc.

Thiên tử với Nhật Thanh dắt nhau vào tiệm kê chữ tiệm sấm sửa đồ ăn thật ngon.

Chủ tiệm vâng lời, chẳng bao lâu bung lên một mâm đồ ngon thịt tốt bã bần, dọn sắp ra nơi ghế.

Hai cha con ngồi lại ăn uống với nhau.

Thiên tử vùng nghĩ thầm rằng:

- Từ trầm ra khỏi Kinh sư đi dạo chơi khắp xứ, gặp gian thì giết, thấy bạo thì trừ, cách chức những tham quan ô lại chẳng biết là bao nhiêu; thật là ăn lộc thì nhiều, mà hết lòng vì nước thì ít, nhưng thế tình làm vậy, trầm cũng không biết làm sao.

Vừa ăn vừa nghĩ, khi ăn uống rồi, liền kéo gối mà nằm, ngó ra ngoài song, thấy trăng tỏ rạng, bèn xúc cảnh ngâm một bài thơ rằng:

Hao nguyệt đương không bảo cảnh huyền,

San hà diêu ảnh thập phân tuyền,

Quỳnh lâu ngọc võ thanh quan mãn;

Vĩnh giám ngân bàng sáng khí toàn,

Xu nữ song hiên ngâm bạch tuyết,

Gia gia viện võ lộng châu huyền,

Kim tiêu tịch tịnh lai tư địa,

Du ngoạn thời phùng hứng tự nhiên.

Ngâm vừa dứt tiếng, lại nghe xa xa có tiếng đọc sách, Thiên tử bèn lóng tai nghe, thì mới biết là đọc sách Ly Tao kinh.

Qua bữa sau, Thiên tử dắt Nhật Thanh tìm đến chỗ ấy ngồi tại chỗ Hương đình lặng lẽ mà nghe đọc.

Tại đó lại có một tên ăn trộm, sức mạnh vô cùng, dầu cho cột lớn thế nào và bẻ cũng gãy, cho nên trong làng đều kêu và là Thiết Hớn; nhân dịp được xứ ấy có một người bạch diện thư sinh, ở nhà có một mình đọc sách, bèn tính trong bụng rằng:

- Đê đêm nay ta lén vào đó giết cho sạch lũ, nhắm không có ai giúp nó mà sợ.

Nghĩ như vậy, liền lén đến đó ngó quanh ngó quất đủ bốn phía, rồi bỏ ra về, chờ đến canh khuya sẽ hành sự.

Chẳng dè Nhật Thanh ngó thấy người ấy đầu rắn mắt chuột, đứng ngó dao dác, thì nghi chắc là ăn trộm bèn nói với Thiên tử.

Thiên tử dặn dò Nhật Thanh núp ở tại đó xem nó làm thế nào, còn mình thì trở về tiệm mà nghỉ.

Nguyên tại nhà ấy kêu là Thâm Hiếu đường, chủ nhà là họ Kim, giàu có tại xứ ấy. Những em út cùng gia dịch trong nhà hơn mấy mươi người, ngày ấy nhân có việc nên đi khỏi hết, duy có một mình Kim Tam Lang ở nhà với một đứa thơ đồng tên là Lộc Nhi mà thôi.

Nguyên Kim Tam Lang này tính khác hơn người, thường hay siêng năng trau dồi kinh sử, quyết làm cho có danh gì thì mới vừa lòng xứng ý, ngày ngày thường đóng cửa tuyết khách, lại có gan dạn dĩ hơn người, tà ma yêu mị thấy đều chẳng sợ, nhiều khi ăn trộm đến nhà, đều bị và đánh đuổi, lại còn có khi đánh lộn với quỷ; có một đêm kia có con lệ quỷ vô nhà, khi mới vào thì đầu lớn hơn đầu, đôi mắt tựa đồng linh lục lạc than, lưỡi như lưỡi rắn, le ra ló vô, cao chẳng đầy ba thước, hình tướng dữ dằn, hễ ngó thấy mà không chết giấc cũng phải đau; duy có một mình Kim Tam Lang chẳng sợ, lại lấy một cái giỏ bằng tre, phát giấy bao hết, vẽ đủ ngũ qua rồi đội trùm lên đầu, đứng ngó con quỷ, con quỷ vùng biển ra mình cao hơn một trượng hai, đứng đưng nóc nhà.

Kim Tam Lang lại lấy tre thắp lên cao cho bằng con quỷ.

Con quỷ không làm gì được nên phải đi.

(Ấy chẳng phải là con quỷ thấy dạn gan mà sợ, sợ là sợ người trung hậu, hiếu nghĩa mà thôi).

Đêm ấy tên Thiết Hớn ăn cơm no rồi liền giắt dao vào mình, lén đến nhà Kim Tam Lang, núp nơi chỗ vắng mà chờ đến khuya được có ra tay, chẳng dè Nhật Thanh núp nơi chỗ tối nhìn thấy rõ ràng; còn Thiết Hớn cứ việc rình mò.

Qua đến canh ba trắng tỏ; ngặt vì Kim Tam Lang thường đêm đọc sách không biết mệt, có khi đọc đến canh năm mà chưa chịu ngủ. Đêm ấy Kim Tam Lang đọc sách đã khuya, vừa mới vô mừng mà nằm.

Thiết Hớn không nghe đọc nữa, thì chắc là Tam Lang đã ngủ bèn nhảy phóc lên nóc nhà, giở ngói trèo xuống.

Kim Tam Lang thấy đã rõ ràng, mà giả rằng chẳng hay, lại làm bộ ngủ ngáy khò khò.

Thiết Hớn lại giả tiếng chuột kêu.

Tam Lang cũng làm bộ không hay.

Thiết Hớn bèn mò lại, đang lum khum cạy rương, bị Tam Lang cầm một sợi dây gai, ở sau lưng, nhảy tới thành linh, chụp bắt trối lại, bỏ ngời dưới đất, rồi kêu tên thư đồng thức dậy đốt đèn lên, dọn rượu thịt ra ăn uống và hỏi tên Thiết hớn rằng:

- Nay ngươi đã bị bắt rồi, có điều gì muốn nói thì hãy nói đi.

Thiết Hớn nói:

- Nay tôi là bị trối, dầu dè sức mạnh thế nào cũng không làm gì được, duy cầu dung thứ, thì tôi cảm đức chàng quên.

Kim Tam Lang nói:

- Nếu ngươi khứng cải tà qui chính thì ta tha ngươi.

Vừa nói vừa mở trối cho Thiết Hớn mời Thiết Hớn rằng:

- Sẵn rượu thịt đây, ngươi hãy ăn uống với ta một bữa cho say cũng chẳng hại chi.

Thiết Hớn tạ tội rồi mới ngồi vào tiệc.

Khi ăn uống vừa rồi, Tam Lang lại lấy ra mười lượng bạc ròng cho Thiết Hớn và dặn dò tự hậu phải cải tà qui chính, chớ làm nghề quân tử ngồi rường như vậy nữa.

Thiết Hớn dạ dạ rồi lấy tạ ra về.

Từ ấy ăn trộm xa gần nghe tiếng Kim Tam Lang chẳng dám léo đến.

Nói về Nhật thanh, khi thấy Thiết Hớn nhảy lên nóc nhà giở ngói trèo xuống, thì cũng nhảy theo núp trên mái ngói rình xem, đầu đuôi thấy đã rõ ràng, bèn trở về tiệm thuật hết lại cho Thiên tử nghe.

Thiên tử khen rằng:

- Thật là người đọc sách không có chỗ nào chẳng giỏi.

Qua bữa sau, Thiên tử bèn từ giã chủ tiệm, dắt Nhật Thanh dạo chơi xứ khác.

Gần đó lại có một làng kia, kêu là làng Tây thôn, có một nhà họ Vương, vợ là Vạn thị, vợ chồng đã gần sáu mươi tuổi, mà sinh có một đứa con gái, nàng ấy tên Bích Ngọc mới mười sáu tuổi, dung nhan đẹp đẽ, cốt cách phương phi, mắt phượng mày ngài, môi son má phấn. Vợ chồng Vương lão xem như châu báu, trọng giá đến ngàn vàng, chắc làm sao cũng nhờ nàng ấy được làm giàu, còn nàng ấy tuy là con nhà nghèo mặc dầu, chớ trong nghề cầm kỳ thi họa, món món đều hay, mỗi ngày cứ ở trong nhà, nếu chẳng ngâm thi, thì cũng là vịnh phú, có nhiều nhà giàu có hào bộ, tranh nhau đến luận hôn, song nàng ấy chẳng ưng, có ý muốn lựa người anh hùng cho xứng đáng.

Ngày kia có con quan Đề đài tại tỉnh ấy tìm đến cầu thân. Công tử này tên là Trương Hiệu Quý, tướng mạo xấu xa, thường ý thể cha làm quan Nhất phẩm, hay hiếp đáp người lành, mỗi khi ra đường dọc ngang đã không chỗ nói.

Ngày ấy đi chơi, nhân thấy con gái Vương lão xinh đẹp, bèn cậy mẹ Huỳnh bà đến nói.

Chẳng dè Vương Bích Ngọc lại muốn thử xem cho được người tài mạo song toàn thì mới chịu.

Công tử không không biết làm sao, phải ráng đánh áo đánh quần, diện xem cho bảnh, rồi đi với Huỳnh bà đến nhà Vương lão; dâng danh thiếp và làm lễ ra mắt xong rồi, Vương lão bèn nói rằng:

- Công tử đến đây thật nhà tôi lấy làm may mắn.

Trương Hiệu Quý nói:

- Nghe Thiên kim tiểu thơ ý muốn thử tài, nên tôi đến đây lãnh giáo.

Wương lão nói:

- Xin công tử ngồi chờ một chút.

Nói rồi liền trở vào khiến Bích Ngọc ra ngồi nơi phía sau bức sáo mà thử tài Công tử.

Wương Bích Ngọc ngồi trong ngó ra, thấy Công tử hình thù dữ tợn, tướng mạo xấu xa, trong lòng chẳng đẹp, bèn lấy viết ra một đề như vậy:

Hoặc như thiên hề, hoặc như địa; hoặc như giai nhân, hoặc tặng quý; hoặc như ưu hề, hoặc như hĩ, hoặc tiểu xuân kiều hề, hoặc sinh mị; hoặc bị bạch phát hề lão tương chí hĩ.

Công tử xem rồi không hiểu gì hết, song cũng nói gượng cho đỡ xấu rằng:

- Hôm nay tôi uống rượu nhiều qua nghĩ không ra được, để sáng mai tôi sẽ đến đối lại.

Nói rồi quảy quả từ biệt đi về một nước.

Khi về đến nhà rồi bèn nghĩ trong lòng rằng:

- Như ta là đường đường Công tử của một vị Đề đài, lại bị một đứa con gái nhà quê nó vắn nan như vậy thì thật là tức quá; thôi, nó muốn vậy ta cho nó vậy, giá một đứa con gái như nó mà tài cán gì, để mai ta dắt vài mươi tên gia đình đến đó giựt đại nó về, xem nó làm sao ta cho biết.

Lập ý xong rồi, qua bữa sau bèn dắt hai ba mươi gia đình, tay cầm binh khí, kéo đến nhà Vương lão, chẳng nói gì hết, cứ việc áp vào bắt đại Vương Bích Ngọc, lại phao ngôn rằng Vương lão thiếu nợ mình nên đem con thế, tuy vậy thiên hạ cũng biết là làm ngang bắt con gái người ta, song chẳng ai dám cứu.

May đâu lại gặp một người hơn tử đi ngang qua đó, người này họ Kim tên Cang, vốn công tử người ở tại xứ ấy, hay can thiệp sự bất bình, thấy Công tử hà hiếp ngang như vậy thì giận lắm, song biết là con quan Đề đài nên chưa dám ra tay, bèn lấy lời lẽ nghĩa nói với Công tử rằng:

- Đang lúc thanh thiên bạch nhật mà bắt ngang con gái của người, tôi e trái lẽ đi chăng. Vậy xin Công tử hãy thả phứt cho rồi, kéo sinh ra điều bất tiện.

Công tử bèn mắng rằng:

- Can có gì mi mà mi nói.

Kim cương nói:

- Ta nghĩ mi là con cái nhà quan, nên lấy lời phải trái nói với mi, mi lại ỷ bọn mi đông mà cả tiếng mắng người, ta há sợ mi sao ?

Công tử nổi nóng nhảy tới đánh Kim cương, bị Kim-cang đá ra một đá nằm ngay hết thở.

Gia-đình chạy về phi báo cho quan Đề dài hay.

Quan Đề dài tức giận căm gan, hỏi ra mới biết là hung thủ là Kim cương, liền họa đồ hình treo khắp phố pHoàng, lại truyền cho võ bị các dinh tìm bắt khắp nơi rất nên nghiêm ngặt.